

Proloog

Als Maria zich over de geldautomaat buigt, aarzelt ze. Ze is haar pincode vergeten. Ze doet haar ogen dicht, concentreert zich en dan dansen haar vingers automatisch over de juiste toetsen. Dat krijg je ervan, denkt ze. Haar gedachten zijn bij de komende ontmoeting met Joost. Nog zeven dagen en zeven nachten en dan zal ze hem weer zien. Na drie lange jaren van stilzwijgen zullen haar ogen de zijne weer ontmoeten, zal zijn geur haar omhelzen en zijn mond, nee, zijn mond zal helemaal niets behalve praten, laat ze daar goed aan denken. Ze zal hem zien en met hem praten en laat dat genoeg zijn.

In haar hand houdt ze de portefeuille gereed, haar vingers hapklaar wachtend voor de kier. Het stinkt hier naar pis. Ze kijkt naar beneden, recht in een verschrikt oog, dat vanaf de besmeurde tegels naar haar omhoog staart. Ongelovig kijkt ze naar het opengesperde angstoog aan haar voeten en de blik verandert, wordt afkeurend, vol verwijt en dan een woedende spleet. Bespied en verraden door een oog. Alweer. Zonder dat je ook maar iets in de gaten hebt, als je gewoon je eigen dingen doet, je met niets en niemand bemoeit. Niemand kwaad doet ook. Oké, bijna niemand.

Dan ziet Maria dat het haar eigen oog is dat opkijkt vanaf de scherf van een gebroken spiegeltje en ze glimlacht naar het oog, dat vriendelijk teruglacht.

Zaterdag

Als zij daar staat in haar keuken met twee volle plastic tassen overvalt haar een eindeloze moeheid. Zo veel te doen, overal waar ze kijkt moeten er dingen gedaan worden. De boodschappen opruimen, de houten vloeren dweilen, de versteende drolletjes uit de kattenbak scheppen, de meubels inwrijven met olie alsof het de rug was van haar geliefde, en voor wat en wie? Voor hem die allang geen geliefde meer is en die ze toch zou ontvangen alsof hij de verloren zoon is. Dat haar werkster juist nu ziek is geworden. Pure pesterij. Ze had haar moeten ontslaan in plaats van haar vriendelijk sussend overtuigen dat ze het helemaal niet erg vond, wel nee, helemaal niet. Ze kijkt naar de makreel, wiens kop brutaal uit de tas steekt. Vanachter zijn plastic omhulsel staart hij kwaadaardig terug. Die gaan we meteen bevriezen, dan zal het lachen hem wel vergaan. Systematisch te werk gaan. De stinkende kaasjes in hun eigen tupperware doosje, de knoflookolijven die vredig dobberen in het laagje olie op de onderste plank in de voorraadkast naast de uitgemergelde stukken toast. Alles op zijn vaste plek, want Maria houdt van orde. Orde moest er zijn, nietwaar. Altijd al onhandig geweest. Lui, volgens haar moeder. Kind, wat ben jij lui en wist je dan niet dat ledigheid des duivels oorkussen ware en dat je moest werken in het zweet des aanschijns en zo? Shit ma, ik zweet me rot.

Het schoonmaken van haar huis ging gepaard met gemompelde verwensingen, met uitbrekend zweet en acute jeukuitslag over haar hele lijf. Allergisch voor stof of haren of gewoon allergisch voor vuil in het algemeen.

De haren die zich leken te vermenigvuldigen op haar badkamervloer, haar halflange bruine tussen de plukjes witte kattenharen, meegelift aan haar voetzolen. Waar kwam dat allemaal vandaan, zo te zien zouden ze allebei allang kaal moeten zijn. Kokhalzend reinigde ze het afvoerputje waar alle haren in een kletsnatte omarming waren samengedreven. Hopeloos, ze kon dit niet, ze was hier niet geschikt voor. Zie je wel, een lui zwijn, gewoon te bedonderd om haar eigen huis naar behoren schoon te maken en of zij soms dacht dat de kaboutertjes het wel zouden doen. Uiteindelijk had ze een werkster genomen.

Als kind al een stuntel. Verlegen en stijf, niet wetend wat te zeggen, alsof ze van een andere planeet kwam. Stil en steeds stiller omdat ze dan de minste fouten kon maken. Uitgelachen, toen ze bij de afhaalchinese keurig vroeg om een bak nasje.

‘Wat?’ vroeg het meisje achter de toonbank verbaasd.
‘Wat wil je hebben?’

‘Nasje,’ zei ze meteen onzeker en de mevrouw naast haar schoot hatelijk in de lach. ‘Ze bedoelt nasi, denk ik,’ zei de vrouw, ‘hé meissie, bedoel je soms nasi?’

Met een schaamhoofd rende ze het restaurant uit, verbijsterd omdat ze het juist zo netjes had uitgesproken, omdat